

სიანში

12
წელიწადი
ბრუნდით

გამოცემის 54-ე წელი, (№ 1502). ივნისი. 1977. ფასი 20 კაპიკი.

კომუნისტების ზეით

ნ. ა. ჯ. ლოლუბანი

ТРЕТЬЯ МЕЖДУНАРОДНАЯ
ВЫСТАВКА
**САТИРА
В БОРЬБЕ
ЗА МИР**

**საზოგადოებრივი ხელშეწყობის
და მხარდაჭერის
საერთაშორისო გამოფენა — „სატირა მშვიდობისათვის ბრძოლაში“**

შეიარაღება, შეუქცევადი გავხადოთ საერთაშორისო დამაბულობის შენელება! — ეს კეთილშობილური დევიზი განსაზღვრავს საერთაშორისო გამოფენის მკაფიო პუბლიცისტურ მიმართულებას. სსრ კავშირის სამხატვრო აკადემიის დარბაზებში წარმოდგენილი ექსპოზიცია — „სატირა მშვიდობისათვის ბრძოლაში“ — გვაცნობს 1910-მდე ნაწარმოებს — საგაზეთო ნახატი და წიგნების და პოლიტიკური პლაკატით დამთავრებული.

გამოფენა დამთავლიერებულთა დიდ ინტერესს იწვევს. 25 ქვეყნის პროგრესულ მხატვართა შემოქმედებას უკვე გაცნო მრავალი ათასი მოსტოველი და დედაქალაქის სტუმარი.

ექსპოზიცია მოწმობს ხალხთა მშვიდობისა და თანამშრომლობისათვის მებრძოლ სახვითი ხელოვნების ოსტატთა აქტიურ მოქალაქეობრივ პოზიციას. მხატვართა ნამუშევრებში მკაფიოდ აისახა სსრკ XXV ყრილობის ისტორიული გადაწყვეტილებანი, სსრკ ცენტრალური კომიტეტის გენერალური მდივნის — ლ. ი. ბრეჟნევის გამოსვლებში ჩამოყალიბებული დებულებანი და დასკვნები, საბჭოეთის უდიდესი წვლილი საერთაშორისო დამაბულობის შენელებაში. მშვიდობისათვის მებრძოლთა მწუხარში გამოდიან ცნობილი მხატვრები: ჰ. ბილსტრუპი (დანია) და უ. ეფელი (საფრანგეთი), ო. შარინგტონი (ამერიკის შეერთებული შტატები) და ა. ბაიერ-რედლი (გერმანიის დემოკრატიული რესპუბლიკა), კარლ უილი (კუბა) და რ. შარინოვი (ბულგარეთის სახალხო რესპუბლიკა), სხვა პროგრესული ოსტატები. გამოფენის დარბაზებში დიდი ადგილი აქვს დათმობილი საბჭოთა სატირიკოსი მხატვრების, მათ შორის კუკრინიკსების, ბ. ეფიმოვის, მ. აბრამოვისა და სხვების ნამუშევრებს.

25 მარტს საერთაშორისო გამოფენა დათვალთქვინდა და დიდი ყურადღებით გაცნენ გამოფენაზე წარმოდგენილ ნამუშევრებს ამხანაგები — ლ. ი. ბრეჟნევი, ი. ვ. ანდროპოვი, ა. ა. გრომიკო, ა. ვ. კირილენკო, თ. დ. კულაკოვი, დ. თ. უსტინოვი, ვ. ნ. დემიჩივი, ბ. ნ. პონომარევი, ა. ს. სოლომონოვი, ი. ვ. კაპიტონოვი, ვ. ი. დოლგინი, პ. თ. კაბუშაივი, ა. ვ. ზიგიაინი, პ. უ. ჩერნენკო, ი. ვ. რიბკოვი

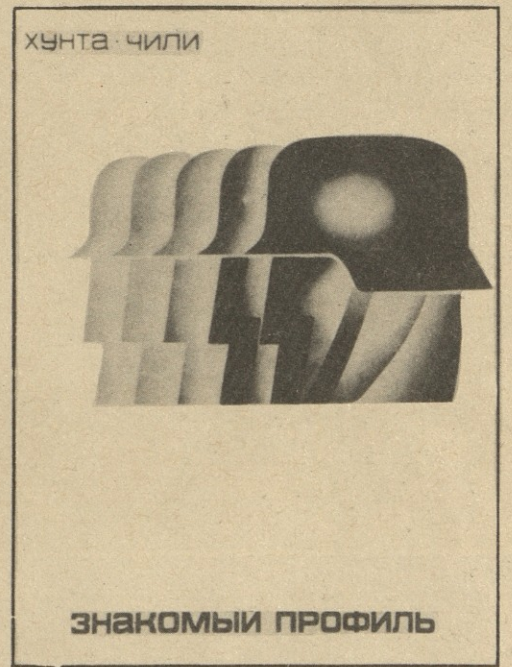
ალფრედ ბაიერ-რედლი, ვლადიმერ პინოჩეტის როლი (ოქროს მედალი)

რუი ბარსამო, ანგოლა დიდი რბოლა (ვერცხლის მედალი)

მიოდრაგ სტოიანოვიჩი, იუგოსლავია დამირაგმებული აფრიკაში — წყნარად, მშვიდობით, ისინი მტაცებლები არიან! (ბრინჯაოს მედალი)

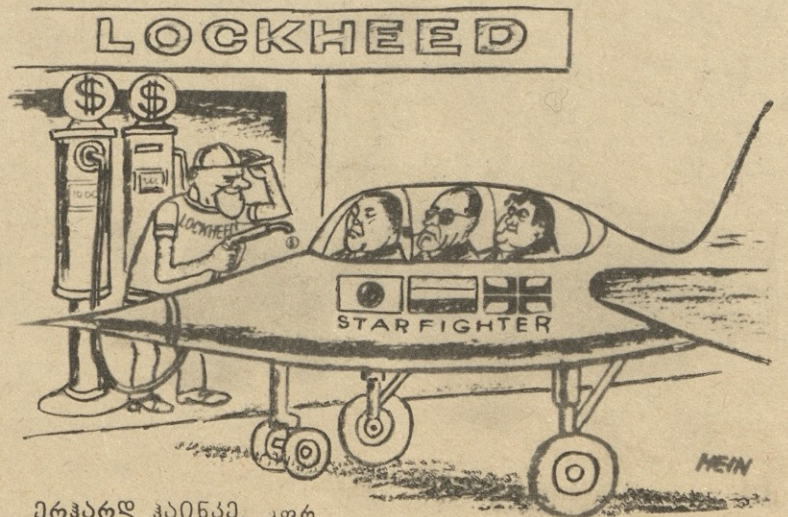

ЗНАКОМЫЙ ПРОФИЛЬ

ევგენი კაშლანი, სსრკ (ოქროს მედალი)

გივი ლომიძე, საქართველოს სსრ გადავადსივით ევროპა მშვიდობის კონტინენტად!

ერჰარდ ჰაინკე, ვლადიმერ პინოჩეტის მხარის მხარდაჭერა (ბრინჯაოს მედალი)

(საერთაშორისო კითხვის ბრინჯაოს საპირით მედალი)

როგორ გაიბეჭდა გული

ძალიან მინდოდა, მწერალი გავმხდარიყავი. ეს სურვილი ბავშვობიდანვე მიდიტივებდა გულში, მაგრამ, უნივერსიტეტის დამთავრებამდე, რომანის გამოქვეყნება მეუხერხულებოდა და ლექსების წერაზე ვიყავი გადასული. ბოლოს და ბოლოს, გაუბეჭდავო და ვაძლიერ და, ორმოცდაათი წლის ასაკში, დავწერე პირველი მოთხრობა სათაურით — „ქანჩი“. მოთხრობაში აღწერილი იყო, თუ როგორ დაეკარგა ახალგაზრდა ზეინკალს, გიორგის, მუშაობის დროს ქანჩი. მისმა ამხანაგმა, ვასომ, უქანჩოდ დარჩენილი მეგობრის დახმარების ნაცვლად, ქანჩის დირექტორს გაუგზავნა ანონიმური წერილი, რომელშიც გიორგის ბრალს სდებდა უპასუხისმგებლობასა და მომჭირნეობის რეჟიმის დარღვევაში. დირექტორმა გამოიძახა გიორგი, გალანძღა და სამუშაოდან მოხსნა.

მოთხრობის ფინალი დადებითი იყო: ათი წლის შემდეგ ირკვეოდა, რომ ქანჩი გიორგიმ კი არ დაკარგა, არამედ მისმა მეგობარმა პეტრემ მოიპარა და „დეზერტირის“ ბაზარში გაყიდა. ამ ნიადაგზე, სინდისის ქენჯნით შეწუხებული დირექტორი, თანამდებობიდან გადადგა.

პირველად მოთხრობა ნათესავებს წავუკითხე. ას მეჩვიდმეტე ფურცელზე მე თვითონ ამივარდა ტირილი. ნათესავებს ეგონათ, მოთხრობა დამთავრდაო, და ისინიც სიხარულისაგან აბღავლდნენ. ამით დაიმედებული და ფრთაშესხმული, სულ კუნტრუმ-კუნტრუმით გავვარდი რედაქციაში.

— თარგმანია, თუ თვითონ დაწერეთ? — მკითხა რედაქტორმა.

— ორიგინალია...

— სიყვარულზეა? — მკითხა ცოტა ხნის შემდეგ.

— ქანჩზეა, სიყვარულიც არის...

რედაქტორს გაუკვირდა და კითხვა განაგრძო.

— თქვენ, ბატონო, შუაში სამოცი ფურცელი გამოგრჩათ! — ვუთხარი გაუბეჭდავად, როცა კითხვა დაამთავრა.

რედაქტორმა გაოცებისაგან პირი დააღო.

— ამას ვერ დაგებუდავთ, ყალბი სიუჟეტი! — მითხრა მან, — ქანჩის გული-სათვის ამხანაგ ნესტორს არ მოხსნიდნენ...

— გიორგის, — შევუსწორე.

— მაგას მნიშვნელობა არა აქვს! ერთი სიტყვით, გადააკეთეთ და ვნახოთ! თანაც სიყვარულით, მითხარით... სად არის?!

— საქმის სიყვარული, ბატონო... — განვუმარტე.

იმ ღამეს არ მძინებია. დილას მზად მქონდა ახალი მოთხრობა, რომელშიც აღწერილი იყო, თუ როგორ დაეკარგა ზეინკალ გიორგის ორი ქანჩი ერთდროულად იგი მიხვდა, ვინც მოპარა ქანჩები, მაგრამ

გადაწყვიტა, ქურდზე მორალურად ემოქმედნა.

— „სახლში ერთად წავიდეთ! — უთხრა პეტრეს მუშაობის დამთავრების შემდეგ და ჭუჭყიანი ჩვრით ოფლიანი შუბლი მოიწმინდა.

— კარგი! — მიუგო პეტრემ და თავი ჩაღუნა.

მეგობრები დილამდე დაეხეტებოდნენ უკაცრიელ ქუჩებში და ხმას არ იღებდნენ. გაცრეცილი დილა თავზე წამოადგათ.

— დანაშაულს მიგზვდი, — ამოიხსრა პეტრემ, — ხვალდან აღარ დავლევ!

— კი მაგრამ, ქანჩები სად არის?! — გადმოკარკლა თვალები გიორგიმ.

— ქანჩები შენ არ ათხოვე მეორე ბრიგადას?!

გიორგის გაახსენდა და ენაზე იკბინა, მაგრამ უკვე გვიან იყო. პეტრემ იგრძნო, გიორგი ქურდად მთვლისო და სიმწრისაგან დაიღრიალა.

მეორე დღეს მან ქანჩის დირექტორს გაუგზავნა ანონიმური წერილი, რომელშიც სამუშაოდან გათავისუფლებას მოითხოვდა. დირექტორმა თხოვნა არ დააკმაყოფილა, რადგან ვერ გაიგო, წერილის ავტორი ვინ იყო. ამის შემდეგ გულმოკლული პეტრე გალოთდა და ფსიქიატრიულ საავადმყოფოში მოათავსეს...

მოთხრობის ფინალში ნაჩვენები იყო, თუ როგორ შეუყვარდა გიორგის ინჟინერი ქალი მარო, ადრე რომ პეტრეზე გიჟდებოდა. გამოყვანილი იყო აგრეთვე ოთხი მუშა, რომლებიც ჩამორჩებოდნენ გეგმის შესრულებაში, მაგრამ როდესაც გაიგეს, გიორგის მარო შეუყვარდაო, გამოსწორდნენ და მოწინავეთა რიგებში ჩადგნენ...

არც ეს მოთხრობა დამიბეჭდეს და, ამით გულგატეხილმა, მწერლობაზე ხელი ავიდე.

მ. მამაცაშვილი.

ფოტულა იანოკოკულუ

ცნობილი ბერძენი მწერალი — ფოტულა იანოკოკულუ — 1959 წლიდან თბილისში ცხოვრობს და მოღვაწეობს. დამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფილოლოგიის ფაკულტეტი, გამოქვეყნებული აქვს ლექსების, მოთხრობების, პოემებისა და საბავშვო ზღაპრების 17 კრებული. მისი ნაწარმოებები ითარგმნა და დაიბეჭდა მსოფლიოს ხალხთა 16 ენაზე. იგი საბჭოთა კავშირის მწერალთა კავშირის წევრად არჩეული ერთადერთი უცხოელი მწერალია.

ფოტულა იანოკოკულუ ნაყოფიერად მუშაობს სატირისა და იუმორის დარგშიც. ქვემოთ ვაქვეყნებთ პოეტი ქალის ერთ სატირულ ლექსს.

ლოქი ნუხაეში

შენ გქონდა ოქროს წარსული, ეს ჟამიც ვერ დაიყოლე, — წითელი ღვინის მაგიერ, ტალახით ამოიყოლე! გითხრეს: „ჩავიდა შენი მზე გამოეთხოვე მთის კიდეს, ორმოში ბინა დაიდე, გაშრი და გამოიფიტე!“ არარაობა გეწვია და თავი მიჰყავ ისევ ძილს, შენს ყელში ჭია დაბუდდა და — მიწა — მიწად იქეცი! შენს გვერდით ქვაბი აგდია და ახლა სდუმხართ ორთავე, ის ქვაბიც ქანგად ქცეულა, — ოდესღაც ცხელი, მშფოთვარე. თუ ჭიის ბუდედ იქეცი, დოქო, თუ წუმპეს ბარდები, მაშინ შენი გზა სწორია, — სუფრას ვერ გამოადგები!

თარგმნა ბრიგოლ ჯულუსიძემ

— საით გარბიხარ, გველიკავ? — ბარში, სისხლ უნდა ავიღო!

ხალსი იმონაას!

საბუთო ხალსი მხარს უჭერს და ერთსულენად იწონებს ახალი კონსტიტუციის პროექტის თეორიულ-პრაქტიკულ მხარდაჭერას და შემაჯობებს კონსტიტუციის ჩვენს მისი ფართოშესრულები, დავიკავრბოთ ყველა სინაღლეს ასახული პროექტის ყველა მუხლსა და სტეკაში თეორიების რეკოლუციის მისამართები ძვირფასი მისი ფართო და სახალისო საყოველთაო განმარტვა არნახულ შრომით გმირობის იწვევს საბუთო ხალსისა ხლის დიდებულ პროექტი წმინდას და ხელშეუხებელს საბუთო ადამიანის თავისუფლებებს, უფლებებს დიდი თეორიების სამშობლომ. გმირული შრომით, ბრძოლითა, ამ საბუთ წელიწადი გამოვლო სრულწესთა დროს ესა არნახულ წინგებს გავლო მტრების ცეცხლს და ტყვიას და ხალსი ამბობს კანონად აქცია ისტორიისა აღგავა მიწის პირისგან, ვინაც წინ გადადგელობა და შექმნა ისტორიული, სასწაულებს ეპოქა! გალიტიზა მრავალზე მრავალი უპასუხობდა დღეს სამოღამოდ ამწინებს ჩვეს დროს საბუთა ამწილობა!

— ხალ მისამხს ამდენი მტერი დე მარწმენი?
— სასწაული... მისამხარეალი მარ, მარწმენი!

უნიტარული

ის იყო, ბოსტნეული დღევანდელი, ბაზრიდან გამოსვლს ვაჭრები, რომ ვილაყმ დაიძახა:

- ლოქო მოიტანეს, ლოქო!
- ბაზრის ზურგშეცემა ხალსმა ისევ ბაზრისკენ იბრუნა პირი და ზუთ წუთში თეორიანი რიგი დადგა თევერელის დახალან.
- მანქანად ზანტად ცლიდა თეხით სავე ყუთებს ერთი მუშა. ყუთებს ოთხი თეთრხალთიანი, ზღის ლომითი კისერგასივებულა კაცი თივლიდა.
- მიგნაბრეთ ამ კაცს! — თქვის თეთრხალთიანების მისამართით.
- ვისაც გნებოდა, ის მიგნაბროს! — თქვა ერთმა ჩვენი მისამართით.
- დანარჩენებმა ვაიციანს.
- რაზეა რიგი? — კითხვობდნენ ახალმოსულები.
- ლოქოს გვარდებიან. — ვასუბობდი.
- გვრათ მერე? — ეჭვი ეპარებოდა ზოგიერთს.
- ლოქოსთვის დღის ამხელა რიგში დგომა? — მხრებს ირეჩენდნენ ზოგიერთები.
- კალმახი ხომ არ არის? — პირდაპირ საქმეზე გადავიდა გრძელმუხლმა კაცი.
- მგონი, ხიზოლად იქნება! — გაეხახარე.
- რა ფერის?
- ფერების არჩევის დროა?! — ამბობს გრძელმუხლმა კაცი.
- მწვანე. — ემსხრობა მე.
- მწვანე ხიზოლად არ გამოვია მე. — უყვირს მას.
- მე საერთოდ არ გამოვია ხიზოლად მაღალი-ში.

მუშა ოღლად გაიხივია. ისევ ზანტად მიათარე-და ყუთებს.

- რამდენი დაგრა მისატანი? — გვიანტერესებს.
- ათი.
- მოყვება ეს საწყალი. — გამოიგლოვა ვილაყამ.
- ჩვეუ მოყვებობთ ამდენი ცდით.
- ვაძიფელი რომელი? — კითხვობს კისერწიფარულბულ კაცი.

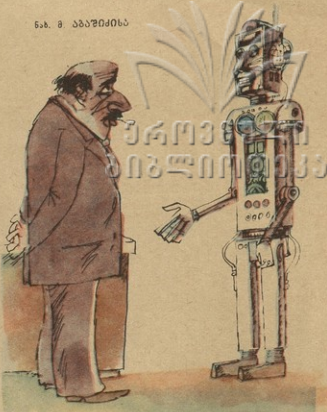

- მე ვარ — კისერი ძლივს შობარტუნა იმ თეთრხალთიანმა, რომელმაც ნენა მოგვცა, მიგნაბრებოდი მუშას.
- დაწყე გაყიდე! — ვთხოვეთ.
- ჩერი უნდა ჩავიბარო.
- ეგ საში ცაცი ჩაბარებს.
- მე უნდა ჩავიბარო და მევე უნდა გაყვიდე! — დადავდიფურა წყალი.
- შენ ყიდულარ ყველაფერი! — აღმბეგნდა ერთხმად.
- მაშ! — გაბღინა იგი.

ა დ ო რ ი ზ მ ე ბ ი

- ადმირალი ფიქრობს გრძელი კაცის უპასუხებელი რეკლამა.
- ჩვენ ან ცუდი რეპუტაცია გვაქვს, ან — კარგი. ოღონდ ისეთი არა, როგორცაც ვინაზურებში.
- ბრძინები სისულღეებს მტრებდნენ, ჰყვანები სხადან სისულღეებს.
- გავლანი მონა თავისუფლებს ყველაზე მშენებარ მტერი.
- თანამდროშე ადამიანები წუქუნისათვის არიან განწინდნი. მთელი აქილევსიდან ბინი მხოლოდ ვრცობს ხდადენ.
- მშინი ბრიყვის უფობს. სამწუხაროდ, ახლა ეს მას ზუსტად უყვარდა მხოლოდ ბატონობასკენ.
- ახლა მთავრდება კაცსაც კი უკეთესი წარმოდგენა მტრის თავზე, ვიდრე მის საუფუფის რეკლამას.
- ახლა მთავრდება მტრის დახმარება? — ამბობს სულმდებალი მდღაი და არაყის ეხმარება.
- 2069 აჩაფერი არ იცის, იმან ყველაფერი უნდა დაიჭეროს.
- უზრუნველ ხელნაწერები ან დაღებია, ან მოწოდებდა.
- მირსამიშის ყველაზე ბრძინი ხალხს არჩევს ვინაზურებში ვინის არა.
- მისოვლი, ვაჭრებზე უფრო ხალი დღეებში ორჯერ ზუსტად უნდა ზრუნავს. მრავალ წლის შედეგ მას შესულია იაყვის თავისი ნაშრომი.
- მშინის დახმარება უფრო ადვილია, ვიდრე მადლობა.
- ახლა მთავრდება წარმოდგენა, იმან ეს ახლა მთავრდება მხოლოდ, ოღონდ რაოდენ სწრაფწარმოდგენა, — ამას მხოლოდ სინტეზი ვიგებთ.
- 2069 უფლებები გეძლევა, იაზროვნო ეპოქისგან განსხვავებით, მაგარ გეკრძალება ეპოქისგან განსხვავებით ჩაქცა.

შეჯარო და იაყმის სინაღლად ჩაიხიზა.

— კვილი დირექტორის მკაპეა მდროინდელ, ჩემთვის მარაგაჩემმა!
— მისიშის მამადა? — თუშითი მშენი პირბრავს და ახლა მშენს მკაპეა მითლი!

კაცს მიკრძალვით გადასცა. — გაეგვიწი.

- ნათლობისა და ახლა უკვე! — ლოზუნგითი ისროლა ვილაყამ.
- ახა, ერთი ყუთი აქით! — გამეფდელისკენ გზას მიიკვლევდა სამი თეთრხალთიანი.
- არ გაატარო მაგათ ლოქო!
- თქვენ წესრიგი უნდა დაიკავოთ.
- მათ ხელები ვაღლეს და პასივით ჩამოწოდებულ ყუთი ცხიდან გაქცეულ რეკლამისტივით დაიჭირეს.
- შემდეგ ყველაფერი ელვადურად მოსდა. ლოქოები, თავისი მხარეები დაიწყო: საბრეწული მალაზის, რეპრეზენტაციის, პური, პამილორის, მწვანის, ყვავილების, კარტოფლის, ფრინველის, ხორცისა და სხვათა მრავალი გამოყვანებისა და, ბოლოს, ორი ყუთი დარჩა და გახსნეს კიდევ ზუსტად ამ დროს ორი ინგლისი და სამი ორსული ქალი მოვიდა.
- მათ ურიგოდ ეკუთვნით. — გაეგვიწი რა გამეფდებოდა.
- იმ ორ ყუთით ჩაწყობილი ლოქო მათ დაწინაურეს და დანერგო ლოქოსათვის პირილი.
- ეს არის აღმინანება! — მეკითხებოდა სათვალისი. — ესენი არიან კაცები?!
- თქვენი კაცები, ბატონო, ჩვენ ვართ ლოქოები! — ეგვი ვაძლავს, რომელიც ჩემს შენდევს დაგი. იმ წუთში მართლაც ძლიან ჰგავდა პირდაპირნილთა რიგი ეპოქისმთავრებ მუშაობლ ლოქოებს.

ქამუშაქვეზის გაჭირვება

უპირდათ კლდია შვილის დრო-
ინდელ ქამუშაქვეზს: უჭირდათ პუ-
რი, უჭირდათ ღვინო, უჭირდათ ქალიშ-
ვილების გათხოვება... ალბათ, წყალიც
უჭირდათ, უჭირდათ და სოფლიდან ქა-
ლაქში გარბოდნენ, ფიქრობდნენ, იქ
უკეთ ვიცხოვრებთო.

თანამედროვე ქამუშაქვეზს კი ღვი-
ნოც აქვთ, პურიც, თხოვა-გათხოვებაც
არ უჭირთ და სტუმრებისაც არ ეშინ-
იათ, წყალი კი...

40 წლის წინათ წყაროს წყალიც
გამოუყვანეს და ცხოვრობდნენ ქამუშა-
ქვეზი საჩხერის რაიონის სოფელ ქორე-
თში მშვიდად და აღარ იცქირებოდნენ
ცალი თვლით ქალაქისაკენ. მაგრამ,
ღროთა განმავლობაში, წყალგაყვანილო-
ბა გაფუჭდა. სოფლის ფერმიდან გამო-
ტანილი ნაკელის დაყრაც წყაროს სათა-
ვის ახლოს დაიწყეს! — წყალი სასმე-
ლად უვარგისი გახდა! გაუჭირდათ ქა-
მუშაქვეზს!... და მიმართეს ქამუშაქვე-
ებმა ისევ ქალაქს (ამჯერად — „ნი-
ანგის“ რედაქციას).

„ნიანგს“ სჯერა, რომ საჩხერის მშრო-
მელთა დებუტატების რაიონული საბ-
ჭოს აღმასკომს შეუძლია, მიხედოს ქო-
რეთელ ქამუშაქვეზს! მათ გაჭირვებას
ღღეს ადვილად მოეცლება!

ასნი ერთი სკამზე

ჩხორიჭყუს რაიონის ადგი-
ლობრივი მრეწველობის კომბინატის
მუშა ახალგაზრდობა, შესვენების დროს,
რივირგობით ისვენებს... ერთ სკამზე —
ბაღის გრძელ სკამზე, მაგრამ არა იმ-
სიგრძეზე, რომ ზედ 100-150 კაცი დაე-
ტონოს!

ახალგაზრდობას სკამი რად უნდა? —
ფრენბურთი, ხელბურთი, კალათბურთი
ითამაშონო, იტყვიან. კი, ბატონო, მაგრამ
სტადიონის მოსაწყობად მოზიდული მა-
სალა რომ ნ თვეზე მეტია ცის ქვეშ
ყრია? წარმოების მუშებს მაინც მისცენ
ნება, თვითონ მოიწყონ სტადიონი!

ისე კი, კომბინატს სასაუზმე და
აბანოც რომ ჰქონდეს, ურიგო არ იქ-
ნებოდა!

მ. მარიაშიძე

შანი სინარულიძე

ცხაპანაში, კირის ქარხნის ახლო-
მასლო მცხოვრებნი, მეწისქვილეებზე
ვართ ამოვანგლულნი. ჰიდევ ვარგი, წყა-
ლი და სინათლე არ გვაქვს, თორემ კა-
რით ასე შეფეთქილ-შელამაზებულე-
ბს ვერ გვენახავდი. ჩვენ კი შევეჩვიეთ
„სილამაზეს“, მაგრამ ბავშვები და შინაუ-
რი ცხოველ-ფრინველები ვერ შევაჩვიეთ.
ორჯონიკიძისა და კუბიშვილის ქუჩების
მკვიდრნი აფეთქების ხმაზე აღარ ვწე-
ბით. ფანჯრები ისე გავამაგრეთ, რომ ახ-
ლა ხმის სიძლიერე მინებს ვედარ გვიმ-
ტრევს, მაგრამ კაცნი ვართ, სკაფანდ-
რებს თუ გამოგვიგზავნით, ძალზე მად-
ლიერნი დაგრჩებით!..

ახალციხის რაიონის სოფ.

კლდეში წყალი შემოვიყვანეთ (იმდენი
ვიჯახირეთ, ერთ კლდეს გავაბობდით...)
დიდი ხნის ნატერა ავეისრულდა, მაგ-
რამ სვირელებმა წყალი შეგვისვეს, ჩვენ
კი ხახამშრალი დაგვტოვეს.

— სვირის ღვინოს ხომ თანაბრად
სვამთ? ჰოდა, წყალიც ძმურად გაიყა-
ვით!

— ა/ბ რკინიგზის სადგურ მანავის
თანამშრომლები წყლის ნაკლებობას გა-
ნვიცდით. მანავის მწვანეს, გიყვარდეს,
სიამოვნებით შეგსვამთ, მაგრამ ხელ-პირი
რითი დავიბანოთ?

ხულოს რაიონის სოფ. ღორ-

ჯომში არ არის ოჯახი, ტელევიზორი
რომ არ ჰქონდეს. მაგრამ რად გინ-
და? — შევეყურებთ მოციმიციმე ეკრანს
და ვერაფერს ვხედავთ. ასე ამბობენ,
გამაძლიერებელი ანტენა უნდა დაიდ-
გასო. ჯერ გასული წლის სექტემბერში
გვპირდებოდნენ, ახლა — მიმდინარე
წლის თებერვალში.. დაპირება კი და-
პირებად რჩება.

ქვირფასო ნიანგო! გთხოვთ, დაგვეხ-
მართო და ერთი თქვენებურად მძლავ-
რად შეუძახოთ იმ ანტენის „გამაძლიერებ-
ლებს“.

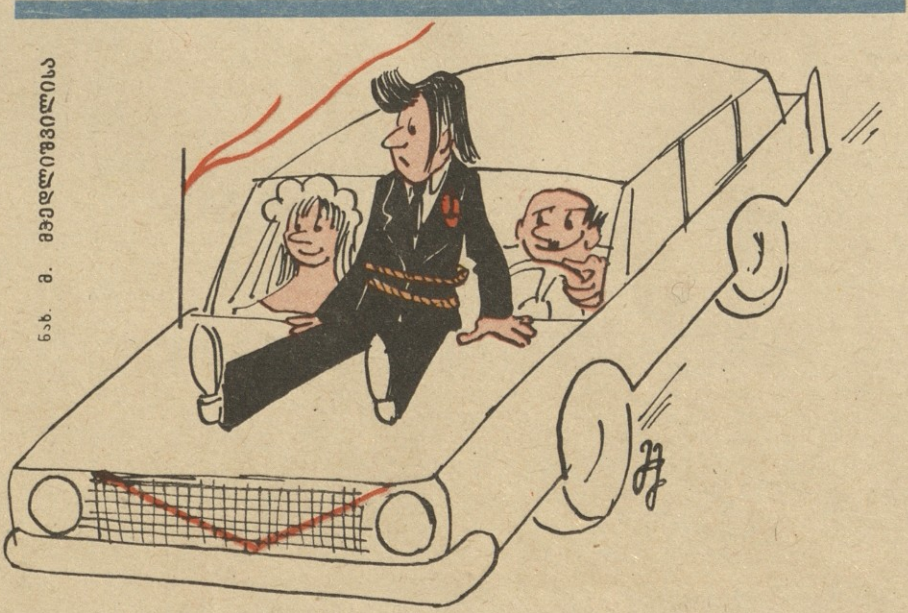

გამომგზავნი შანუმი მ. ფირსანაშვილი

აკაკი შანიძეს

ეს სალაღობო შეგკადრე, —
ვგრძნობ, ძნელი საქმე ვიკისრე, —
აკაკემიგოს-მეაყვნე
ქართული გრამატიკისა!
უკვდავებითი გვარის ხარ
და გაქვს: სახელი მსოფლიო,
ქცევა და შემოქმედება —
საერო-საკაცობრიო!
წარსულს, აწმყოს და მომავალს
ჰყავხარ უწყვეტელ დიდებად!
ღღეს მეტყველების (შენს ქებად!)
ყველა ნაწილი მწკრივდება!
ღიახ: ნამდვილი ღმერთკაცი
ხარ მამულისთვის ყველაფრით
და ენათმეცნიერების
ქართულის — შენ ხარ ბელადი!
შენს გენიალურ მიგნებებს
და ეპოქალურ ნაშრომებს
ერს დრო და სიტუაცია
ვერასდროს ვერ დააშორებს!
ქართული მეცნიერება
აღმოჩენებით მოდაფნე!
ღიდ მასწავლებელს — მხოლობითს —
გყავს მრავლობითი მოწაფე!
მფარველობ დედაენასა —
ერის სიცოცხლის დედამზეს!
და უვლი უნივერსიტეტს —
მისი წმინდანი მეტადრე!
ამაყობს დედასამშობლო
შენი უკვდავი წიგნებით!
ხატი ქართული ენისა
ხ-იყავი, ხ-ხარ და ხ-იქნები!
ოლიმპის მთაზე დადიხარ
ლაღად და მუხლმოუღლელად
და სასწაულად ასწავლი
ღმერთებს „ცვოცხლობ“ ზმნის უღლებას!
ხარ პიროვნება ღვთიური, —
სითბო-სიკეთის მომფენი, —
ღიდი ჰუმორის პატრონი, —
ხალისიანი, მომღზენი!..
ბიბლიურ ასაკს მიადწევ,
შუქს კვლავ შემატებ ერის მზეს!
აჯობებ მიქელ-გაბრიელს,
აკაკი გაბრიელის ძევ!

ზაურ ბოლქვაძე

ნ.ა. მ. მკვიდრიშვილისა

უსიტყვოდ

PIKKER

პირა პიკში

დიდოგი

ესტონეთის სსრ საბჭოებისა და იუმორის შუბრნალი

ელბარ სარიბიძე

პ ი კ ე რ ი

ისეთი ნორჩები იყვნენ, რომ ბუდის გაკეთებაც ვერ მოესწროთ, თუმცა იმ ასაკისათვის მიღწეათ, როცა შეიძლება ამ საქმის დაწყება.

ისინი კინოდან გამოვიდნენ. — კიდევ ერთი წუთით დაჯრეთ, საერთო საცხოვრებლის კარს ორი საათის შემდეგ კეტავენ. — თქვა გოგონამ.

შორს, ჩამუქებულ ველზე, მთვარისაგან განათებული მდინარე მიიკლავებოდა, დროუამისაგან ჩამოშლილ შუა საუკუნეების ციხესიმაგრეს ვერცხლის ზარნაშივით უვლიდა გარს.

ისინი მდინარის ფრიალო ნაპირს ჩამოსხდნენ. ყმაწვილმა ხელი მოხვია გულისწორს. მას უნდოდა, რაიმე ძალიან ლამაზი ეთქვა მისთვის. ქალიშვილმა მიმოიხედა. ჩაბნელებული მდინარის პირას სპორტულ აზარტში შესული ახალგაზრდები ფრენბურთს თამაშობდნენ.

— მოდი, ჩავიდეთ და ჩვენც ვთამაშოთ! — თქვა მან.

— დიას, — თქვა ყმაწვილმა, — მამა სულ იმას გვიჩიჩინებს, რომ სპორტს დიდი აღმზრდელობითი მნიშვნელობა აქვს, მაგრამ მთლიანად ვერ ვიყენებთ არსებულ საშუალებებს. ჩვენ სულ ორი მწვრთნელი გვყავს საზოგადოებრივ საწყისებზე. ორივენი ჩვენს ქარხანაში მუშაობენ და როდესაც სამუშაო საათი მთავრდება, ცხადია, ისინიც ამთავრებენ მუშაობას. მაგრამ, იმედია, ერთ-ორ წელიწადში გამოთავისუფლებულ მწვრთნელს დაგვინიშნავენ და ამ საქმესაც მოეცემა. მაშინ კი მოსახლეობის ყოველ ფენას უნდა შევაგნებინოთ, მაქსიმალურად გამოიყენონ სპორტულ შესაძლებლობათა მდიდარი საშუალებები.

ქალიშვილმა მას დაჟინებით ჩახედა სახეში. — შენ შეგნებულნი, იდეური კაცი ხარ! — თქვა მან.

— ამასთანავე, მორალურად მტკიცე. დეიდაჩემი ამბობს ჩემზე, ამნირი მტკიცე მორალის ადამიანი მთელ დუნიაზე არ მოიძებნებაო. იგი 68 წლისაა და ცხოვრების დიდი გამოცდილება აქვს.

ქალიშვილი იღიმებოდა და თავს უქნევდა. შემდეგ იგი წამოიღვა:

— მე უნდა წავიდე, თორემ ჩვენი აღმზრდელის ჭუჭღუნე მინდა?!

ვაუს უნდოდა ეთქვა, რომ „ჭუჭღუნე მინდა“ შეუფერებელია აღმზრდელის მაღალ და კეთილშობილურ მისიასთან. მაგრამ ქალიშვილი უკვე წავიდა.

— მე გავაცილებ, — დაედევნა ბიჭი, — მაშ, ასე: ახალგაზრდობის კულტურული დასვენების საკითხი ჯერ კიდევ გადაუწყვეტელი პრობლემაა. კულტურული აღმზრდელები გვაკლია. არ არის საკმარისი სასარგებლო დისპუტები. წრეები მოიკოკლებენ. ტექნიკური სახეობის სპორტის შეკრებებები ჩავარდნილია... მაგრამ მთავარი მაინც კადრების საკითხია. დიას, კადრები უნდა მოვაზადოთ!

— შენ ვერ მოაზადებ? — ჰკითხა ქალიშვილმა.

— კი მაგრამ, ჯერ მე თვითონვე მესაჭიროება ჯეროვანი მომზადება... მე მხოლოდ ნაწილობრივ...

— ისწავლე, მოეზადე! — გაეცინა გოგონას, აკოცა და თვლის დახამხამებაში გაქრა.

ისინი შაბათს ცვლავ შეხვდნენ ერთმანეთს. იმავე ადგილას, მდინარის ფრიალოსთან.

— სხვაგან წავიდეთ, აქ ქარი უბერავს. — თქვა ქალიშვილმა.

მერედა, სად წავიდნენ? კინოში? იქ ახალი არაფერია. ქალაქის საცეკვაო მოედანი დაკეტილია, როგორც უსირცხვილოების გამაგრებული ალაგი. კაფეში?

— მე ვერ წამოვალ კაფეში, — ძლივს ამოღერდა ყმაწვილმა კაცმა. — კაფე ალკოჰოლის მისაღები დაწესებულებაა. მამაჩემი ახალგაზრდობის აღზრდის დიდი ავტორიტეტია, კაფეში, შეიძლება, შებღალოს, ჩრდილი მიაყენოს მის სახელს...

ისინი დიდხანს ისხდნენ ქარში და ქვევით იცქირებოდნენ. ველზე მდინარე ლაპლაპებდა.

— შენ, შემთხვევით, მეთევზეებს ხომ არ იცნობ? — ჰკითხა უცებ ქალიშვილმა. — იქნებ, ნავი გვეთხოვა, გაგვესეირნა...

ახალგაზრდა შეკრთა. სტიქიაში დაღუპვა? ეს საშინელება!

— ოჰ, — თქვა მან, — როგორ შეიძლება მეთევზეებთან ნაცნობობა? უსიტყვო, უწინ თევზების რკინის ნემსკავებით დაქერა, — ეს პირდაპირ უგულობაა! ისე კი. მდინარე, რასაკვირველია, სადმეილად ქმნის ორგანიზებულ, საინტერესო და სასარგებლო დასვენების საშუალებას. პერსპექტიული გეგმაში გათვალისწინებულია წყლის სპორტის ბაზების მშენებლობა. აქ იქნება საცურაო აუზი, იახტკლუბი. პერსპექტივაში. ჯერჯერობით კი არ არის საჭირო რესურსები და საორგანიზაციო საშუალებები.

ქალიშვილს თითქოს პირში წყალი ჩაეგუბებინა, ისე უსიტყვოდ იჯდა და უსმენდა, ხოლო თუ სიმართლე გნებავთ, აღარ უსმენდა. მას უცებ თავში იმ აზრმა გაუელვა, რომ ასეთი ფუქსიტყვაობა ახალგაზრდობის კულტურული დასვენების შესახებ უფრო აფერხებდა საქმეს. ახლა მას უკვირდა, ეს ახალგაზრდა კაცი როგორ ახერხებდა ასეთი სერიოზული იტორით ოცნებით ნაგები სასახლეების ცარიელ დარბაზებში სეირნობას და, რაც მთავარია, ამით სიამოვნების განცდას.

ქალიშვილს ეს თანდათანობით მოსწყინდა. მან თითი გაიშვირა მდინარის მეორე ნაპირისკენ, სადაც ახალგაზრდობას საკუთარი ძალებით „ველური“ საცეკვაო მოედანი მოეწყო.

— გესმის?! გიტარაზე უკრავენ! ჩვენც იქ წავიდეთ, გვიკავოთ!

ყმაწვილმა ეს საშინლად შეიცხადა: — გიტარაზე დაკვრა? — ეს ხომ სტიქიური რიტმების უთავებლო თარეშია! მამა ამბობს, რომ სწორედ ეს დაღუპავს კულტურას. აი, დეიდაჩემი რომ წაქეჯანთ ნახევარ განაკვეთზე და პოლონეში დაენერგათ...

ქალიშვილი წამოიღვა. ბილივით ქვევით დაეშვა და ბორანისაკენ გაიქცა. ჩქარა იგი მეორე ნაპირისაკენ მიცურავდა. იქ გიტარაზე უკრავდნენ, ბევრ გიტარაზე უკრავდნენ...

აქეთ ნაპირზე დარჩენილმა ყმაწვილმა კი ქვას დააკლო ხელი და ქუჩის ფარანი ჩამოამსხვრია, რითაც ჩრდილი მიაყენა მამის ავტორიტეტს.

მე: (ვუწვდი მაჩის საათს ხელოსანს).
იზი: (აღებს მაგიდის უკრას. ეძებს ბურთულიან კალმისტარს. კალმისტარი მაგიდაზე დევს).

მე: (მიჭირავს გაწვდილი საათი).
იზი: (უჭრიდან ამოიღებს ფულს, გადათვლის. რაღაც შეეშლება. თავიდან ითვლის. აღელდება. მესამედ, ახლა უკვე საანგარიშოზე, გადათვლის ფულს. დამშვიდდება).

მე: (საათს ცხვირწინ ვუქნევ).
იზი: (კალმისტარს შეამჩნევს. ზედ ბუზია მიწნებულნი. თერმომეტრით დაიქნევს. ბუზი ჭერისკენ გაფრინდება. კალმისტარი იატაკზე ეცემა. ბერზე მიმჭდარ ბუზს ადევნებს თვალს).

მე: (ხელი დამეღალა. უკანვე მიმაქვს საათი).
იზი: (იატაკზე დასწვდება კალმისტარს, დაშლის. გამოაცლის პასტის ჩასადებს, შუქზე გახედავს. მუქია. პასტითაა სავსე. ისევ ააწყობს კალმისტარს).

მე: (ვაწოდებ საათს).
იზი: (თმებზე გადაიხვამს ხელს. შემდეგ გამოაღებს უკრას, ამოიღებს სავარცხელს, გულდაგულ გადაივარცხნის ისედაც დალაგებულ ქოჩორს, უჭრიდან იღებს ჭიბის სარკეს. ჩაიხედავს. ქოჩორი სრულ წესრიგშია. სარკეს უკრასში დებს. მიხურავს. ისევ გამოაღებს. ახლა სავარცხელს დებს).

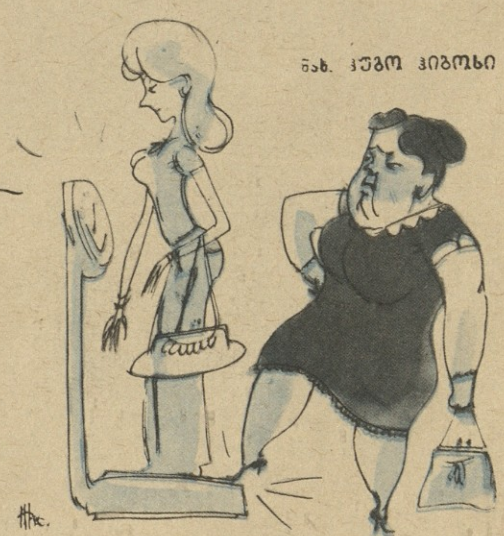
მე: (საათს ვავაქან-გამოვაქანებ).
იზი: (ადგება და მარჯვენა კარში გადის).
მე: (ხელი უკან მიმაქვს).

იზი: (ბრუნდება მარჯვენა კარიდან. ჯდება ხელს მიწვდის).
მე: (დავცქერი გამოწვდილ ხელს. ცარიელი ხელისგულია. ზედ საათს ვდებ).

იზი: (ადგება და ვაღის მარცხენა კარში).
მე: (მივჩერებებივარ მარცხენა კარს).
იზი: (გამოდის მარცხენა კარიდან. ჯდება საათს უკან მიწვდის, თან აქნევს).

მე: (საათს ვართმევ. თავს ვუქნევ. ყველაფერი ნათელია: საჭირო ნაწილები არა აქვთ).

მე: (საათს ვართმევ. თავს ვუქნევ. ყველაფერი ნათელია: საჭირო ნაწილები არა აქვთ).

უსიტყვოდ

ანდაზები

მოვიდა სეტყვა და დახვდა ქვა.
(„მეტეოროლოგები გაიგზავნონ კვალიფიციის ასამაღლებელ კურსებზე!“)

შეცდომებზე ვსწავლობთ.
(„ამ, შეცდომებით შედგენილი სახელმძღვანლოს გამოცემა მაინც არ ღირს!“)

საბჭოთავო
განათლებლის
მინისტრის
გამგზავნი

ლონდონის ცენტრალურ სასამართლო „ოულ ბელიში“ მიმდინარეობს სკანდალური პროცესი სკოტლანდ-იარდის მთელი რიგი მაღალი თანამდებობის თანამშრომლების საქმეზე. მათ ბრალად ედებათ დიდი ქრთამის აღება პორნო-გრაფიული ლიტერატურით მოვაჭრეებისა და გასართობ დაწესებულებათა მებატრონეებისაგან, დედაქალაქის სოპოს რაიონში. მსჯავრდადებულნი წინასწარ აცნობებდნენ წიგნის კოსკებისა და მაღაზიების მფლობელებს მოსალოდნელი რეიდების შესახებ, ხოლო თუ ამას ვერ მოასწრებდნენ, მაშინ უბრუნებდნენ მათ კონფისკაციამწილ ლიტერატურას.

ნახ. ზ. ლომიძისა

საბიბლო საზარი

მთავარი რედაქტორი ზურან გეგაზაშვილი საბრძანებო კოლეგია: ზ. ბრძანაძე (პო. რედ. მოადგილე), ზ. კასიაშვილი, ჯ. ლოლა, ზ. ლომიძე, ნ. მაღაზონია (მხატვ. რედ.), ვ. ნიუნიაძე, ზ. სიხარულიძე (პ/მგ. მდივანი), ზ. შირვალაძე, თ. ვალიძე.
● ტექნიკური რედაქტორი ვ. კახალაშვილი, ● საბიბლოსა და იუზორის უკანალი „ნიანგი“ ● თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42.
● საქართველოს კვ ცვ-ის გამომცემლობა, ● ვადაცე ასაწყობად 23/VI-77 წ. ხელმოწერილია დასაბეჭდად 20/VI-77 წ. ქალაქის ზომა 70x1081/8 ფიზიკური საბეჭდო ფურცელი 2. სააღრიცხვო-სავაგომცემლო თაბაში 1.7 ● საქართველოს კვ ცვ-ის გამომცემლობის სტამბა, თბილისი, ლენინის ქ. 14 ● შეკვ. 1784 უგ 00727 ტირ. 141.000 ● თბილისი, პრ. რუსთაველი № 42. სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი «ნიანგი». ● Издательство ЦК КП Грузии. ● Типография Издательства ЦК КП Грузии, Тбилиси, ул. Ленина № 14.
ტელეფონები: 99-76-69, 93-19-42, 93-10-78, 93-49-32. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ უბრუნდება.

ნახატ. თემების ავტორები: ა. აღიშვინი, მ. ახაშვილი, ზ. ლომიძე

422

77